meie sõa-meeste püssid, tükkid ja moõgad nende seas teinud. Agga meie Kinralid, Upserid ja soldatid, kes ükskord seál ollid ja tapluste seest üllejáid, piddi ikka siñna jáma, ja üht waewa tundma. Se lábbi tüddinesid nemmad kül ka árra, sest kes allati ikke al on, sel tulleb ka wimaks tüddimus kátte. Ja wiis aasta teed, ollid nemmad jo piddand seál ollema, kül taplusse sees, kül márri peál, ja keik suggust hádda piddid nemmad tundma, páwa pallawat, ja ö külma, ja hirmsa waenlasega ühte puhko söddima. Meie suurte sõa-laewattel olli sesamma luggu merre peál. Meie Peálikkud ollid seál nendega kül immet teinud.

nud. Keik Turkide uhked laewad ollid otsa tehtud, árrapölletud, ja merre pohjasse maetud, ja meie káes olli ikka woimus olnud, ni mitto kord kui waenlastega merre taplus olli olnud. Ja se lábbi olli meil táis wallitsus Turki merre ja mitme sarede ülle. Weel tunnamullo süggise, kui essimest korda rahho seádmisse aeg olli otsa sanud, mötlesid Turkid kawwalussega koggematta meie kaela peále tulla, ja ollid sure hulga laewaid ja laewa mehhi seált láhhedalt tinginud, mis nisammasuggune röövli rahwas merre peál olli, kui Tatarid Ma peál. Nendega ollid Turkid sallaja nou piddand, et nemmad ühtlase tahtsid igga poolt meie laewat-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1774, lk. 22